

**„Já však se zanic nechci chlubit ničím, leč křížem
našeho Pána Ježíše Krista, jímž je pro mne svět
ukřižován a já pro svět.“**

Gal 6,14.

Červen 2021

CASD Valašské Meziříčí

Úkoly

- 5.6. – Nová smlouva
- 12.5. – Nová smlouva a Boží svatyně
- 19.6. – Boží láska a lidská víra
- 26.6. – Požehnání nové smlouvy

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ	Kázání
5.6.	Petr Kimler	Bohumil Mroček
12.6.	Petr Chára	Pavel Pimek
19.6.	Pavel Pimek	Hynek Dona
26.6.	František Tomanec	Petr Kimler

Blahopřání k narozeninám

- 3.6. - Jana Jančová
- 8.6. – Božena Rosecká
- 11.6. – Anna Petrovičová
- 14.6. – Jindřiška Mročková

ADRA Klub zdraví informuje - akce jsou do podzimu 2021 pozastaveny.

Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD Valašské Meziříčí

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

- desátek 10063
- **dar pro sbor 11063**
- misie 1063
- 13. sobota 13063
- stavební fond 44063
- sociální fond 20063
- ADRA 222063

„Zemřeli jste a váš život je skryt spolu s Kristem v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, váš život, tehdy i vy se s ním ukážete v slávě.“

Kol 3,3.4.

Někdy se to tak semele – sotva se trochu vzpamatujeme z jedné smutné zprávy, už je tu druhá. Květen k nám nebyl příliš laskavý. Opustila nás naše sestra Vlastička Češková, a po několika dnech bratr Pavel Šulák. Oba s námi prožili určitou část svého života a každý z nás si na ně nese v srdci nějakou vzpomínku.

Cestičky vyšlapané v našich srdcích Vlastou Češkovou

Moje máma

Jsou lidé, kteří se o vás starají, snaží se za vás dělat ta nejlepší rozhodnutí a ve všem vám pomáhají.

Moje máma byla pravý opak. Ve většině věcí mě nechala “vykoupat“, nikdy za mě nic nerozhodla a už od malička mě vedla k samostatnosti. Vždycky a neustále se za mě ale modlila. Byla ten nejobětavější člověk, kterého jsem nikdy neslyšela křičet. Všude kde mohla tak rozdávala knížky, takže se často stávalo, že když ji zastavili policajti, že například nemá už rok platné StK, tak jim moc poděkovala za informaci a místo toho, aby ona dostala pokutu, tak oni dostali knížky. Když mi bylo nejhůř a byla jsem sama v Litovli, tak nic neřekla, ale rovnou za mnou přijela a místo utěšování a planých nadějí mi pomohla, s čím bylo potřeba. Zaskakovala za kuchařku, byla tou nejoblíbenější kuchařkou u mě v práci a nebylo to ničím jiným než tím, jak moc měla ráda děti. Byla by ta nejlepší a nejhodnější babička.

Člověk si myslí, že zažil už spoustu bolesti, ale nakonec zjistí, že je stejně nejtěžší přebít ztrátu nejbližšího rodiče. Myslím, že nejlépe to vystihl Dalibor, který mi napsal: Snad nad zármutkem zvítězila naděje, že mamka jen změnila místo dočasného pobytu za nepomíjející příbytky Nové země. Popravdě bych byla mnohem raději, aby mamka teď místo dočasného pobytu nezměnila, ale ještě chvíli to tady s náma vydržela. Ale jsem vděčná za naději, kterou máme a jak sama opakovala Alanova slova. Ty hezčí zítřky jsou teprve před námi.

Hanka Benešová

Vlastičku Češkovou znám od doby, kdy jsme se přestěhovali na Valašsko. Ač působila vizuálně křehce, měla jsem několikrát možnost vidět, jakou měla "páru". Při práci na zahradě, v kuchyni, jako kolportérka. V mysli mám též jednu vzpomínku na sborový výlet s výšlapem na Sněžku. Tam jsem opět žasla, jak byla fyzicky zdatná :) Na Vlastičku budu vzpomínat jako na ženu, která usilovně pracovala pro Pána Boha svým kolportérstvím, pohledem na zdravé stravování, životní silou, kterou měla až dokonce svého pozemského života. Těším se, že přijde doba, kdy se budeme moci znovu setkat. Máme spolu jedno malé tajemství, kterému se jistě rády zasmějeme!

Soňa Mročková

Milá Vlasto,
pamatuji si na radost Tvých rodičů, když do malého domku na Prženských pasekách přibylo ke dvěma chlapcům malé děvčátko. Jenom co ses vybatolila z plenek, napájeli Tě domácím mlékem od vaší krávy Jahody či Maliny a splétali Ti vlasy do copů. Ani zdaleka jsi během svého dětství nepatřila k nejhodnějším. Vzpomínám na dobu výstavby vaší nové chalupy v Jablůnce. Zatímco jsme tam, jako mládežníci, spolu s Blážou Balcarem pomáhali betonovat strop vašich sklepů, vytrvale jsi nás z patřičné vzdálenosti ostřelovala v okolí nasbíraným kamením. Pokud si pamatuji, byla jsi v tom náramně vytrvalá. V údobí dospívání jsi však nápadně zvažněla. Populární radovánky Tvých vrstevníků jsi mijela

bez povšimnutí a se zjevným potěšením ses věnovala četbě nejrůznější duchovní literatury. Víím, že bys se svými kamarády s meziříčského sboru také občas vyrazila na nějaký kratší či delší výlet, ale povinná praxe na vašich rodinných pozemcích Ti v tom většinou zabránila. Ale i tak mi jeden společný vandr zůstal v mé stařecké paměti. Jeli jsme koncem roku se Štěpánem na Štěpána do Štěpána. Když potom v nedaleké Bylnici došlo na dobíhání podvečerního vlaku, postavila se nám do cesty říčka Vlára. Vláček motoráček už vrčel na druhém břehu, všichni jsme k němu po kolena ve vodě přebrodili, ale Ty jsi za žádnou cenu nechtěla ledovou vodu o druhém svátku vánočním překonat. Patříčně jsem se naštvál, vrátil se pro Tebe na druhou stranu a na svých zádech rychle přenesl ke stále čekajícímu vlaku. Pokud víím, byl to asi jediný dobrý skutek, který jsem pro Tebe

mohl během Tvého života vykonat. Odměnila ses mi během předposledního sborového výletu. Zatímco se drtivá většina účastníků nechala na Sněžku vyvézt lanovkou, slitovala ses nad mou stařeckou maličkostí, a kamenitou cestou jsi mě nahoru i dolů obětavě doprovázela. Je toho daleko víc, zač Ti budu nadosmrti vděčný. Třeba za to, že jsi v úzké spolupráci se svým manželem Tomem přivedla na svět náramně empatického syna Tomáška a nepřekonatelnou aktivistku Haničku. Bez jejího přičinění by populární Adrabrigády už dávno zašly na

úbytě. Vzpomínám také na loňskou návštěvu u Tvé polohovací postele. Pozorně jsi naslouchala písničkám z našeho mládí a na závěr jsi, navzdory bolestem, zašeptala nezapomenutelnou větu: „Bůh je dobrý, On je tak dobrý...“ Mám ale vůči Tobě jednu dost podstatnou výtku. Že jsi mě na cestě domů tak neuctivě rychle předběhla...

S převelikou úctou, praděd v doběhu, **Franta Tomanec**

Vlastičku jsem poznal ještě předtím, než jsem přišel na Valašsku jako kazatel. Její dcera Hanka bydlela na našem privátu v Brně a pozvala mě na víkend do Jablůnky. Tehdy jsem měl možnost poznat ještě maminku Vlasty, také Vlastu. Při této návštěvě i potom se Vlasta chovala jako milá, zbožná a pohostinná žena. Její aktivity nekončily u hranic církve, ale z vlastní zkušenosti vím, že byla vnímána jako velká pomocnice i lidmi, kteří členy naší církve nebyli. Poslední roky nemoci jsem poznal Vlastu ještě novým způsobem – jako velikou bojovnici. Nikdy nezapomenu.

Pavel Kostečka

Moje malá vzpomínka na Vlastičku Češkovu.

Do mého srdce zapadla už jako malá holčička, která se s chutí do všeho zapojovala. I brambory jsme spolu sbíraly a proháněly se po louce na kotárech u její babičky. V době dospívání jsme se často setkávaly nad Biblí. Cestu za Pánem Jezíšem brala vážně a to i vstup do manželství s mužem, který ji měl moc rád. Takže jsme i spolu pekly cukroví. Snad právě proto, že jsme měly spolu osobní upřímný vztah, mnohé vzpomínky zůstanou uchovány v mém srdci. Milou vzpomínku mám, když si s Tomáškem koupili domeček u lesa. Z jejich zahrádky jsem si odnášela vždy kytičku. I na klavír jsem si u nich zahrála. Byla výborná maminka a své děti vedla k Bohu, ke vzdělání i práci. Moje cesta, a to po letech, směřovala do Valašského Meziříčí za Vlastičkou. Otevřel mi Tomášek a s Vlastičkou jsme se mohly obejmout a popovídat. Zpívaly jsme si spolu píseň ze starého sionského zpěvníku č. 111 "Zde jsem já pouhý host.."! S úžasnou láskou se o ni její manžel, já mu říkám Tomášek, s láskou

staral. Dostala jsem od nich dřevěnou valašskou lžici do bot a já si toho daru nesmírně vážím.

Ano Vlastičko, i já se chci s tebou sejít při příchodu Pána Ježíše.

Alena Balcarová

Milá Vlastičko,
pokaždé, když na tebe pomyslím, vybaví se mi tři konkrétní vzpomínky. V době, kdy jsem začala navštěvovat sbor ve Valmezu, zaujala mne křehká osůbka sedící za klavírem a doprovázející naše zpěvy. Vedle ní – tebe – stála maličká Hanička, která se odmítala vzdálit od maminky, držela se tě za lem šatů, tahala tě za něj v touze jít už někam jinam. A ty jsi zvládla obojí – hrát i utěšovat dítě. Vždy v klidu a s velkou láskou. Tak ses mi zapsala do paměti. Druhá vzpomínka je pro mne mnohem významnější. Já jsem sbor opustila. Zkoušel jsem žít bez společenství. Ale chybělo mi. Po čase jsem začala navštěvovat evangelický Horní kostel ve Vsetíně. Jednou nám kazatel oznámil: „Po bohoslužbě můžete využít nabídku kolportérky, která stojí před kostelem.“ Vyšla jsem ven a uviděla tebe. Měla jsem velkou radost. Poznala jsi mne a začaly jsme si povídat. Od té doby jsi přišla ještě několikrát. A s každým dalším naším setkáním jsem stále silněji cítila, že jsem na nesprávném místě. Cítila

jsem stále více potřebu zajít do sboru na Hřbitovní, alespoň jen tak pozdravit, popovídat si, nezávazně. Podívat se na ty, které jsem před lety měla ráda. A tak jsem šla. A už zůstala. Jsem přesvědčená, že tenkrát jsi byla u Horního kostela i kvůli mně, že tě Pán pro mě poslal. A za to Jemu i tobě patří můj veliký dík.

Třetí vzpomínka je z doby, kdy už jsi byla nemocná a věděla, že uzdravení není možné. Potkala jsem tě s manželem Tomášem u řeky. Chtěla ses večer projít a potěšit pohledem na řeku. Chtěla jsem ti nějak dodat sil. Ale ty jsi řekla: „Nebojím se. Pán mne jen na chvíli schová. On je dobrý.“ Místo abych dodala síly já tobě, dodala jsi mi je ty. V tu chvíli jsem musela obdivovat tvou obrovskou víru, se kterou pohlížíš do budoucna. A ta ti zůstala až do konce.

Jak jsi řekla – Pán tě jen na chvíli schová a my se s tebou opět znovu shledáme. Těším se na tvůj úsměv, tvou laskavost, pokoru a dobrotu.

Iva Chárová

V pondělí jsem stál nad otevřeným hrobem a nad rakví naší sestry Vlasty. Cítil jsem samozřejmě smutek a pak také úlevu, vzhledem k tomu, kolik toho Vlasta poslední dobou musela vytrpět. Teď už spí, nic neví. Nic ji nebolí a jak se probudí, bude všude kolem ruch a sláva, protože bude přicházet Ježíš. Pro rodinu a pro nás je to ale velice těžké, protože nám tolik moc chybí. Kdo to vlastně byla Vlasta? Neobyčejná na ní byla její „obyčejnost“. Jakoby na ní v první chvíli, při prvním pohledu nebylo nic zvláštního, nic co by tento svět bouřlivě obdivoval. Žila prostý život, bez okázalosti, bez výstředností, nesnažila se udělat dojem a upoutat pozornost na sebe. Byla opakem toho, po čem touží ve své pošetilosti tento svět. Při setkání s ní vždycky zaujal její úsměv. Obdivoval jsem její pozitivní nahlížení na svět, protože měla pádný důvod si stěžovat na těžký život. Jak během života, tak i během odcházení v jejím životě nastávaly velmi těžké okamžiky, přesto o svých těžkostech nemluvila. Setkání s ní bylo vždy o optimismu, úsměvu a o pokoji, který nebyl z tohoto světa. Její povaha, to byla především laskavost. V jejím společenství bylo dobře, příjemně a stále vidím kolem jejích očí ty

drobné vrásky, od stálého úsměvu. Být s ní bylo radostí. Vždycky se snažila být tu pro druhé. Jenom tak pro mě někdy měla knihu, ovoce, nebo recept napsaný na malém kousku papíru. Žádala od okolí tak málo a dávala tak mnoho. Nemám pro to jiné vysvětlení, než že její životní síla a životní optimismus pocházely od Ježíše Krista. Mohla si stěžovat a přitom měla jen slova chvály a díků.

Bylo nadevše zřejmé, že milovala Ježíše. Právě toto na ní bylo obdivuhodné. Část Ježíšova charakteru prosákla i do její povahy a toto je něco vyjmečného a obdivuhodného. Byla na první pohled nenápadná, nevýrazná, ale na druhý pohled tímto vynikala. Tím si také získávala srdce lidí, při její práci knižní evangelistky. Uměla to výborně. Nebyla jen nějaký prodavač, který prodá své zboží a jde dál. Šlo jí o lidi, ne o zisky.

A ti lidé to poznali a měli ji rádi. Její křesťanství bylo totiž autentické, laskavé, uvěřitelné a přitažlivé. Rozsah všeho dobrého, co udělala pro druhé je

obrovský a nikdo z nás to všechno ani neví. Pamatujeme si jen to, když vstoupila nějak do našeho života. Napadá mě otázka, kdo bude pokračovat v její misijní práci, a nemám odpověď, protože neumím to co Vlasta. Cítím ale něco jako závazek. Pozitivní povinnost udělat to málo, co můžu a umím. Po Vlastě zůstaly v knihovnách mnoha lidí tisíce knih. Vlasta sice zemřela, ale ty knihy nezemřely. Můžeme se za tyto knihy modlit, aby je našel a oprášil každý, kdo může. Aby mohlo být zachráněno co nejvíce lidí. Z mých řádků je možná cítit až velký obdiv k

Vlastě, ale pokud to mám říci naplno, pořád je to málo. Nesmírně jsem ji obdivoval a nesmírně jsem si ji vážil. Kdyby byli všichni křesťané jako byla Vlasta, měli bychom určitě už Boží království mezi námi.

Marek Wagner

Naši milí Valmezští,
naše vzpomínky na Vlastu Češkovou jsou jen a jen ty nejkrásnější!
Pokud mám psát za sebe, tak to byla moje diakonka a celé naší rodiny a já zase její. Tak ten přátelský vztah byl krásný a intenzivní. A co hlavně, hodně důvěrný. Proto si některé ty důvěrnosti nechávám "až za hrob". Neznám člověka, kdo by ji neměl rád. Nemám snahu přehánět, protože už není mezi námi. Ale byla človíčkem, který šířil pokoj a dobrou atmosféru. Proto bude nám všem moc a moc chybět! Měla jsem možnost se s ní rozloučit tak, že jsem ji mohla pár týdnů před

jejím úplným usnutím držet za ruku a ona tehdy usnula. Tušila jsem, že je to naposled na této Zemi, ale bylo to úžasné. Proto se hrozně moc těším na to nádherné probuzení při druhém příchodu Pána Ježíše, jak jsme si spolu často psaly.....

Na to krásné setkání se těší

Jarka Wagnerová

S Vlastou jsem se poprvé potkala, když jsem kdysi s bývalým manželem začala jezdit do Valašského Meziříčí. Vlasta patřila ke zdejší mládeži, byly jsme vrstevnice a tak jsme se rychle spřátelily. Pamatuji se, že jednou navštívila i náš sbor v Plzni, kam jsme ji pozvali.

Poslední vzpomínka je stará jen pár let, ze sborového výletu do Trutnova. V kempu jsme byly společně ubytované v chatě. Moc jsme toho nenapovídaly, protože Vlasta každou volnou chvíli věnovala telefonování. Zjistila jsem, že jí volají ženy pro různé rady z oblasti výživy a zdraví. A nejen to, bylo nepochybné, že některým z nich byla i psychickou oporou. Moc se mi líbilo, jak tímto způsobem sloužila ostatním lidem.

Květa Tyšerová

Cestičky vyšlapané v našich srdcích Pavlem Šulákem

Pavel Šulák se narodil v březnu 1940 v obci Halenkov, jako pátý z osmi dětí manželů Josefa a Anny Šulákových. Před ním se narodili Marta, Josef, Miroslava a Stanislav, po něm pak Blažena, Anna a Jaroslav. Jeho rodiče se věnovali zemědělství a všechny děti pomáhaly pást dobytek i starat se o pole a zahradu. Pamatoval si i konec války, kdy se museli se sourozenci schovávat před vojáky.

Na dětství ale vzpomínal rád, rád si na pastvě zpíval. S rodinou chodívali do katolického kostela. Navzdory představě svého otce, že by z něj mohl být vyučený obuvník, šel nejdřív na stavební průmyslovku ve Valašském

Meziříčí a nakonec vystudoval i při práci v Ostravě Vysoké učení technické. Stal se projektantem a rád pomohl i sourozencům se stavbou jejich rodinných domů.

Bydlel

v Halenkově, v

Ostravě a na Vsetíně. Převážně se věnoval své profesi projektanta, která jej bavila, dělal ji rád, protože byla tvořivá, smysluplná a byl při ní v kontaktu s lidmi. I v důchodovém věku pro něj byla práce zdrojem radosti. Projektoval také modlitebny a mnoho dalších domů.

Pavlovi Šulákovi dělalo v životě radost pět dětí: Petr, Blanka, Barbora, Bernard a Pavla a také 7 vnoučat - Tomáš, Tereška, Babetka, Maya, David, Nelinka a Rostík.

O svoji ženu Jarušku v posledních měsících jejího života pečoval. Rád inicioval rodinná setkání, rodina byla pro něj důležitá a vždy bylo veselo. Jako mladý sportoval, cvičil i lyžoval. Později si udržoval fyzickou kondici spíše prací na zahradě. Dlouhá léta jezdil denně ze Vsetína po práci na chalupu do obce Hošťálková. Choval tam zvířata (kozy, slepice s kohouty, kočky a psy), prováděl opravy domu a pěstoval zeleninu. Později začal jezdit do Lušové, kde zdědil po rodičích pasínky. Práce na poli mu dávala smysl, byl na to celoživotně zvyklý a hrdý, že něco zdravého vypěstoval pro rodinu.

Za nejmladším vnukem Rostíkem jezdil i ve vysokém věku do Ostravy a hlídal ho.

Po zhoršení jeho zdravotního stavu se tatínek přestěhoval do domova pro seniory v Buchlovicích, kde byl často svými dětmi a vnuky navštěvován.

Táta se odjakživa věnoval duchovním otázkám a byl věřící člověk, z katolického prostředí se v průběhu života dostal k Církvi adventistů sedmého dne. Dokud byl ještě zdravý, často zajel mezi své věřící přátele do modlitebny nebo na přednášky.

Četl bibli a věnoval se duchovnímu poslání. Měl rád také humor, zejména ten valašský, knihy, vtipy i zábavné pořady. Byl spíše společenský než samotář, určitým rysem jeho povahy byla celoživotní nezdolnost.

Jeho oblíbeným myslitelem byl Jan Hus a ten řekl: „Nade vším vítězí pravda.“

Bernard Šulák

Vzpomínka na Pavla Šuláka

Pavla jsem poznala přes dvě události. A to při budování modlitebny ve Valašském Meziříčí a tehdy, když do jeho života vstoupila Jaruška Šiblová, jako manželka. Pavel byl muž, který si vždy čestně hájil svůj pohled na řešenou věc. Proto unesl to, co prožít musel. Víru v Boha bral vážně. Dovolím si proto napsat osobní vzpomínku. Rádi jsme s manželem chodili

do jejich skromného "rodinného hnízdečka". Už před narozením své dcerky se modlili, aby měli vše potřebné. A tak před námi byla pronesena věta: "Zapomněli jsme se modlit, aby nám Nebeský Otec dal jen to, co potřebujeme a ON nám dal toho tolik.

Budeme rozdávat." - a dali si pusy. Jak je nadějně " To sejítí u nebeských bran.....“.

Alena Balcarová

S Pavlem Šulákem mám spojené zejména cesty vlakem na sobotní bohoslužbu. Pavel vyprávěl své historky ze života a já jsem poslouchal. Pavel byl prototypem bojovníka – bojoval za Boží věc, ale také za lepší architekturu a větší místo pro slepice ve slepičárně. Velmi toužil po spravedlnosti, které se mu z jeho pohledu ne vždy dostalo. Také jsem ho vnímal za velkého evangelistu. Málodko rozdává za život tolik knížek a letáků, jako rozdával on.

Pavel Kostečka

Pavle, Pavle,
co jsi to zase provedl! Odejít v jednaosmdesáti sice není kdovíjak závažný hřích, ale patrně si neuvědomuješ, že Tě ve Valmezu jen těžko někdo nahradí! V případě přestavby modlitebny Tě sice nahradila

Třískova varianta, pravdou je, že jsem si díky tomu, coby tehdejší člen výboru, u Tebe zadřel pořádnou třísku! Navzdory tomu ses, jak dokazuje jeden z prvních snímků sborové perestrojky, na budování konkurenčního projektu svým způsobem osobně podílel. Možná jsi měl pro Valmez slabost. K adventistům Tě totiž nasměroval někdejší meziříčský člen, Laďa Smílek starší a seznamování s články víry probíhalo pod taktovkou tehdejšího pastýře Jindry Kimlera. Zlé jazyky tvrdí, že k Tobě jezdíval díky Tvoji nevšední pohostinnosti. Co vyučovací hodina, to jedno skvěle vypečené kuře!

Lásku k Valmezu jsi dokazoval i během éry Jaroslava Klvána. Ten několikrát po sobě posbíral veškerá naše malá dítka a trávil s nimi celý prázdninový týden na Tvoji hošťálkovské chalupě. Rozjaření caparti svým divokým pobíháním po zahradě sice zásadně zredukovali výnosy zeleninových plantáží a Tvým milovaným kozenkám zpusťovali šřavnatou pastvu, přesto jsi je na svoji náhorní plošinu vždy znovu a znovu pozýval. Ke svojí srdeční záležitosti, tedy meziříčskému sborovému společenství, ses vrátil až v podzimu života. Ze zadních řad jsi atakoval přední učitele sobotní školy a neustálým hlášením o slovo jim připravoval docela horké chvílky. Držet se zadaného tématu sice byl pro Tebe těžko dosažitelný cíl, osvěžit super vážnou debatu nějakým valašským fórem zase naprosto žádný problém. V prosazování svých názorů jsi připomínal neústupného berana. Díky tomu jsi často narazil. Možná si to neuvědomuješ, ale někdy jsi mě dokázal vytočit k nepřičetnosti. Což bylo dobře. Chtě nechtě jsem pak musel poněkud stylizovat nejznámější křesťanskou modlitbu. Šlo to sice značně ztuha, ale dřív nebo později jsem zpravidla přece jen ze sebe v duchu vysoukal: „Otče, odpusť mi, jako já odpouštím Pavlovi Šulákovi...“

Ještě složitější to s Tebou měl Tvůj někdejší vyučující, vzpomínaný Jindra Kimler. Asi o tom nevíš, ale při Tvém častém zmiňování „ducha prorockého“ skřípal zuby a během pobídek k dokonalosti rudnul vztekem. Přestože by nejraději Tebou propagované „ismy“ a hlavně všecky „svatý knížky“ vyhodil oknem, nakonec si k Tobě na sborovém

agapé klidně přisedl a v dobrém rozmaru vedle Tebe strávil zbytek odpoledne. Jinak mu to totiž jeho židovský Ješúa Hamašija nedovolil. A právě v tomto jsi pro nás, Pavle, nenahraditelný! Posloužil jsi jako skvělý trenážér, by jsi indikátorem ryzosti našeho křesťanství. Navzdory tomu, že docházelo k častým soubojům, měli jsme Tě rádi. A troufáme si tvrdit, že Ty's na tom byl podobně. Budeš nám chybět...

Franta Tomanec

Milý Pavle,

vzpomínky na tebe mám spojené především se sborovým výletem na Mělnicko. Jel jsi s námi v autě a celou cestu vyprávěl jednu historku za druhou. Byl jsi neutuchajícím zdrojem příběhů. Měl jsi s sebou sešitek popsaný drobným úhledným písmem, ve kterém jsi měl duchovní hádanky. Bylo zcela zbytečné ptát se: „A víte co to je ....?“ Opravdu se nedaly uhádnout, protože spíše než hádanky to byla hluboká a moudrá zamyšlení. Ale tobě vůbec nevadilo, že se nikomu nepodařilo správně

odpověď a tudíž už nás to vůbec nebaví, zkoušel jsi nás stále dál a dál 😊.

Navštívili jsme hrad Kokořín. I když jsi měl problém s chůzí a opíral ses o hůl, rozhodl ses vyšplhat až nahoru na hradní věž. Odhodil jsi hůl a stoupal do schodů jako mladík. Ač jsem o generaci mladší, funěla jsem oproti tobě jako lokomotiva. Nahoře jsi měl nesmírnou radost,

že jsi to dokázal, a my s tebou.

Podle mého názoru jsi byl také úžasný evangelista. Rozdával jsi literaturu na těch nejneuvěřitelnějších místech. Neznám nikoho jiného, komu by se podařilo obdarovat duchovní literaturou třeba paní pokladní v supermarketu během markování. Nikdo, kdo se s tebou potkal, neodešel neobdarován.

Až se znovu potkáme na nové zemi, slibuji, že se budu mnohem více snažit, abych tvé hádanky uhádla. Jistě budu mnohem moudřejší než teď a udělám ti radost tím, že konečně správně odpovím. Těším se na tebe.

Iva Chárová

A zase je nás o jednoho méně, tedy ne papírově, co se týče členů našeho sboru, ale i tak je a bude jedno místo v lavici naší modlitebny volné. Osobně z toho nemám dobrý pocit. Je mnoho lidí, kteří tady byli a už nejsou a nikdy je na této zemi již nepotkáme. A než je zase potkáme, tak budeme na ně s láskou vzpomínat, protože nám prostě a jednoduše chybí !!

Na Pavla určitě, byla s ním legrace (hlavně jeho pověstný notýsek s hádankami a vtipy), oživil v sobotní škole známé nevyřešené téma o spasení z milosti nebo ze skutků, vysloužil si také jedno rčení při jeho delších a trochu mimo tématických poznámkách – „Pavle, krátce.“, rád se účastnil sborových výletů, konferencí a seminářů atd.

A jeden takový zážitek bych vám chtěl popsat, hlavně vám, co jste s námi nebyli na sborovém výletu v Mělníku a jeho krásném okolí. Pavel se vydal s námi, ale bolela ho kolena a tak měl s sebou zdravotnické berle. A pozor, dokázal s nimi

vylézt i na vysokou hradní věž, a to bez nějakého funění nebo skuhrání. Zvládl to bravurně.

Večer v kempu jsem ho však zastihl smutného, protože právě zmiňovanou berli někde zapomněl a nevěděl přesně kde a kdy. Ale od toho jsme tam byli my ostatní a tak jsme mu pomáhali rozpomenout si, kde byl a jestli tady právě měl oporu s sebou. Dopátrali jsme se až na pozdní večerní nákup v místním supermarketu, kde si byl koupit něco dobrého k večeři. A tady si nebyl jistý. Ale určitě věděl, že do kempu již přišel sám bez své jednonohé partnerky.

Ráno jsem tedy vyrazil na otevírací dobu do zmíněného obchodu, poprosil vedoucí o kamerové

záběry, na kterých bylo dobře vidět Pavla, jak přichází s berlí, ale také jak odchází a to již bez zmíněné berle. A jsme doma, zbývá vyřešit pouze problém, ve které části obchodního domu se spolu rozloučili. Po detailním prozkoumání jednotlivých sekcí bylo zjištěno (a to není moc dobré pro Pavla), že berli odložil v oddělení nápojů a to i alkoholických, protože odtud již vyšel zcela sám a nebylo ani vidět, že by mu berle nějak při chůzi scházela. Po krátké návštěvě tohoto vyhrazeného místa byla

hůl spatřena, jak spokojeně odpočívá odložená na horní bedně s 12% pivem, a bylo vše vyřešeno a to hlavně k Pavlovi spokojenosti !!!!!

Pavel byl opravdu rád, že se jeho opora pro chůzi našla a my ostatní jsme se tomuto příběhu i tak trochu škodolibě zasmáli.

Za sebe budu určitě rád vzpomínat.

Petr Chára

Znal jsem se s Pavlem Šulákem asi od léta r. 1970-71, kdy mne s ním seznámil jeho kolega ze zaměstnání a náš bratr Ladislav Smílek. Požádal mne, jestli bych s ním navštívil někdy jeho kolegu stavaře na Vsetíně, který má vážný zájem o Bibli případně o vyučování.

Využili jsme hned následující sobotu odpoledne a po první naší návštěvě bylo zřejmé, že Laďa tam vykonal kus poctivé práce a budeme s vyučováním Božího Slova pokračovat. Jezdili jsme za ním vždy v sobotu podvečer na svých motocyklech. Po dlouhých a poctivých rozhovorech nad knihou knih jsme často odjížděli o půlnoci. Ale někdy i dlouho po půlnoci plni dojmů z přátelských rozhovorů a poctivého zájmu Pavla Šuláka – Laďa do Hošťálkové já do Valmezu.

Pavel byl dobrého srdce a nikdy nás nepustil, aniž by nás dobře nepohostil. To bylo sice příjemné zakončení naší návštěvy. Ale když tomu tak bylo podruhé i potřetí a Pavel si říct nedal, poprosil jsem manželku, aby mě vybavila kuřátkem z naší chladničky na oplátku. A u toho po té zůstalo „na střídačku“ i do budoucna, aby to nevypadalo, že se tam chodíme jen dobře a zadarmo najíst.

Netrvalo dlouho a Pavel byl připraven ke křtu. Pokřtil ho vysvěcený kazatel br. Antonín Pražan. Na Vsetíně se v případě nepříznivé roční doby křtilo v místních krytých lázních i za totáče.

Měli jsme s Pavlem k sobě přátelský vztah, který přetrval až do závěru jeho života. Nenarušilo jej nic, ani jeho pozdější silný příklon k tradičnímu adventismu, dávající důraz na Zákon, který jsem s ním nesdílel. Spjoval nás jeden Pán a stejné Písmo sv., které poskytuje mnohem více toho, co nás spojuje, nežli toho opačného. – Což je

záležitost lidské tradice a výkladu. – Pán Bůh však vidí do srdce na náš vztah k Němu a bližním, jenž je rozhodující.

Obdivoval jsem Pavlův neutuňhající zájem o studium Bible a biblická proroctví. Dělal si záznamy z každého kázání, co kde slyšel, aby o nich mohl přemýšlet i diskutovat. Což je dnes už výjimečná vlastnost.

Vzpomínám si na jeho zájem a pozornost s jakou si vyslechl při sborovém zájezdu pohnutý příběh jednadvadesátiletého průvodce liberecké synagogy a šámese bratra Vladislava Stejskala. Co bylo pozoruhodné a unikátní, že tento ryzí muž byl náš bratr v Ježíši Kristu a znovuzrozený křesťan. Dlouholetý přítel mého otce a naší rodiny.

Bratr Pavel Šulák nám bude chybět. I jeho valašský humor, kterým někdy dovedl odlehčit atmosféru.

Jindřich Kimler

Vytlučte mu pámbička z hlavy

Přestože právoplatně náleží do největší křesťanské církve světa, dobrých devět roků pravidelně navštěvuje naše malé společenství. Jezdí na sborové zájezdy, účastní se narozeninových oslav a spolupracuje s Dobrovolnickým centrem ADRA. Veřejnosti je znám jako úspěšný výtvarník s typickým, naprosto nezaměnitelným rukopisem. Jindřich Oleš, nedílná součást meziříčské adventistické party. Osobní zpověď jej přiblíží z úhlu, který možná neznáme.

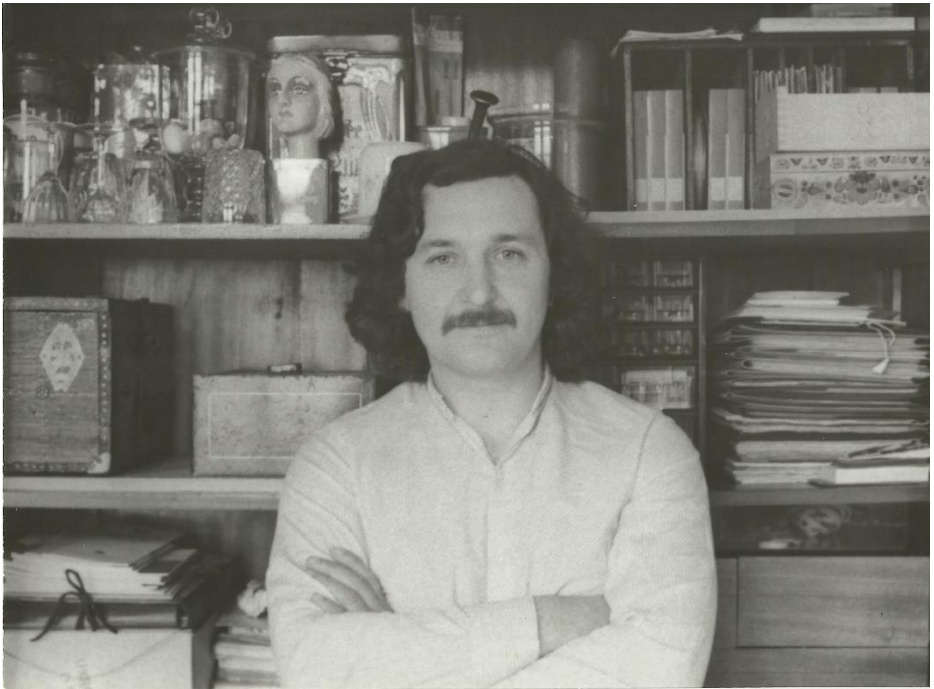

Narodil jsem se v minulém tisíciletí, minulém století, 26. prosince 1948 v Ostravě. V témže roce mě nechala moje máti pokřtít. Žili jsme v šedé a oprýskané čtvrti Mariánské Hory. V Základní škole mě nejvíc bavilo malování, kreslení. Vynikající učitelka mě přihlásila do Lidové školy umění na výtvarný obor. Babička mě zase zapsala do náboženství. Proběhlo několik lekcí. Pak soudružku ředitelku navštívil soudruh inspektor. A zeptal se jí, zda chce být i nadále

ředitelkou. Chtěla. Hodiny náboženství skončily.

Po ukončení školní docházky jsem se přihlásil na Střední odborné učiliště železniční s maturitou. Mám výuční list strojní zámečnick. Pohrával jsem si i s myšlenkou pokračovat ve studiu na Dopravní škole v Žilině a stát se

strojvedoucím. Vyloženě z recese mě spolužák přihlásil na přijímačky do Uherského Hradiště na Střední umělecko - průmyslovou školu. V roce 1967 mě přijali, jeho ne. Svět byl opojen šedesátými léty. Byli jsme poblázněni rockovou hudbou, nic jiného nás nezajímalo. Beatles, Rolling Stones, Cream, Led Zeppelin, ale hlavně Jimi Hendrix, Janis Joplin, Bob Dylan... Hrál jsem si na Hippies. Nosil dlouhé vlasy, květovanou košili ozdobil korálky, oblékal ošoupané jeans. Věřil tomu, že jsme mladá generace, která změní svět k lepšímu. Zrušíme armády, budeme kolonizovat vzdálené galaxie...

Vystřízlivění přišlo 21. srpna 1968. Ráno mě máti probudila před třetí hodinou. Hlavní třídu duněly okupační tanky, mezi dýmem z komínů probleskovala invazní letadla. Dopoledne už byla Ostrava obsazená cizí armádou. Lidé se začali shromažďovat, protestovat, připínali si trikolory, nadávali, hrozili pěstmi, zpívali hymnu... Obrněná technika byla brzy pomalována hákovými kříži. Názvy ulic byly strženy nebo zabílené, stěny domů popsané protiokupačními texty. Lidé vyráběli letáčky: „Lenine,

probud' se, Brežněv se zbláznil!“... „Včera draží, dneska vrazi!“... „Zamkněte popelnice, ani sousto okupantům!“... „Běž domů, Ivane, obtěžuje ji Brežněv!“... „Chceme socialismus s lidskou tváří!“... „Ať žije SSSR, ale ze svého!“, atd, atd...

Začátkem školního roku jsem se opět sešel se spolužáky v restauraci Koruna. Z různých informací jsme vydedukovali, že internacionální okupanti zastřelili několik neozbrojených československých občanů. Tehdy jsem si určil celoživotní heslo: „Mírová nespolupráce s komunisty až do smrti!“ První mou akcí vzdoru bylo odmítnutí vstupu do Socialistického svazu mládeže. Po maturitě jsem se vrátil do Ostravy a vystudoval Pedagogickou fakultu. Přítel ze školy mi držel místo v Karviné. Nastoupil jsem do Domu pionýrů a mládeže jako vedoucí oddělení estetické výchovy. Místní výtvarníci mě přijali mezi sebe. Proběhlo několik společných výstav. Jeden malíř mi prozradil, že je to tajné, ale že je kazatelem Církve československé husitské. Požádal mě o spolupráci a realizaci ilustračních kreseb pro jejich časopisy.

Mezitím probíhala stále intenzivnější Husákova normalizace. Lidé říkali doma něco jiného než na veřejnosti. Venku si dávali pozor na jazyk.

Televize lhala, jako když Rudé právo tiskne. Roku 1980 jsem vyhrál konkurz do největšího kulturního zařízení v Ostravě na místo samostatného výtvarníka propagace. Okamžitě po nástupu začalo vymývání mozku. Máme se oslovovat „soudruhu“, „soudružko“ a zdravít „Čest práci!“ Ihned mi byl předán členský průkaz Svazu československo - sovětského přátelství, aniž bych o něj žádal. Okamžitě mě vedení zařadilo do stranického vzdělávání, aniž bych byl komunista. Školení probíhalo pravidelně po čtrnácti dnech, vždy dvě vyučovací hodiny. V pracovní době. Koncem školního roku jsme museli před odbornou komisí skládat zkoušky z marxismu-leninismu. Rovněž v pracovní době. Také jsem byl zařazen do nějaké kulturní komise. Mým úkolem měla být povinnost vytvářet nástěnky k význačným politickým událostem. K tomu mi byly dodávány materiály „Názorná agitace“. Odmítl jsem to dělat, přesto jsem měl tyto materiály stále doručované. Zároveň mi soudruzi začali nadávat, že sabotuji politickou práci. Protivilo se mi vystavovat fotku soudruha Husáka v pevném objetí se soudruhem Brežněvem při vřelém polibku. Další novinkou pro mne byly schůze Komunistické strany Československa. To se museli všichni zaměstnanci pod podpisem shromažďovat v malém sále. A poslouchat monotónní projev soudruha ředitele. Byl to mix z článků Rudého práva a podnikových novin Jiskra. Bylo to bezduché tlachání a fráze o ničem. Silně mi v mnohém připomínal Milouše Jakeše. Neustále vždy a všude opakoval: „ Se Sovětským svazem na věčné časy a nikdy jinak!“... „ Přestavbu (perestrojku) splníme v předstihu!“... „Kontrarevoluce neprojde, republiku si rozvracet nedáme!“... „Kdo nejde s námi, jde proti nám!“... atd, atd. Všichni jsme se nudili, někteří si četli pod stolem časopisy, jiní luštili křížovky. Byla to ztráta času. Na závěr nám pustili Internacionálu nebo Píseň práce a předpokládali, že budeme také zpívat. Nikdo neznal slova.

Soudruh ředitel měl přezdívku „Bolševický tlampač“. Zdůrazňoval, že úspěšně vystudoval VUML (Večerní univerzitu marxismu-leninismu). Místo ředitele si vysloužil za aktivní činnost v prověřkové komisi. Kdo nesouhlasil s bratrskou internacionální pomocí v roce 1968, byl vyhozen

z práce. Slovo „okupace“ bylo zakázáno. Stranické vzdělávání, schůze KSČ a prvomájové průvody byly povinné. Neúčast řešilo vedení. Omlouvala jen nemoc. Několikrát jsem žádal o uvolnění z těchto politických aktivit, zvláště při příležitosti mezinárodních akcí. Propagace byla zavalená úkoly, potřebovali jsme pracovat. Výrobní termíny musely být splněné za každou cenu. Vedení mi sdělilo, že vše můžu nadpracovat po pracovní době. Byly to dny, kdy jsem byl v Kulturáku od rána do večera, od vidím do nevidím, včetně sobot a nedělí.

Aniž jsem to tušil, byl jsem v roce 1985 svědkem první mohutné protikomunistické demonstrace. Věřící přijeli oslavit 1 100. výročí úmrtí Metoděje na Velehrad. Nejsou přesná čísla, prý 180 – 200 000 lidí z celé republiky. Soudruzi přejmenovali Národní pouť na Mírovou slavnost. Dav vypískal soudruha Klusáka a skandoval „Ať žije papež!“. Já jsem měl luxusní ubytování na zámku Buchlovice, ráno mě probouzeli pávi. Cestou na Velehrad jsem kličkoval mezi příslušníky Veřejné bezpečnosti a Lidových milicí s „antony“ a vojáky se psy.

V roce 1987 rozhodli soudruzi o mně beze mne, že budu komunist. Neuskutečnili se mnou předběžný rozhovor, zda souhlasím nebo ne.

Přímo si mě vedení pozvalo k podpisu přihlášky do KSČ. Ani po dobrém, ani po zlém, ani po hodině a půl se jim nepodařilo mě přinutit podepsat. Hned následující den začalo šikanování a ponižování. Nestojím pevně a neochvějně na pozicích marxismu a leninismu! Neumím v praxi uplatňovat vedoucí úlohu strany! Neumím obhájit zájmy dělnické třídy! Nejsem ideově čistý! Atd, atd... Zhruba za tři týdny mi soudruh ředitel vzkázal, ať dám dobrovolně výpověď. Strana potřebuje poctivé a spolehlivé občany, o které se může opřít, kteří nezklamou věc dělnické třídy. Takový nekvalitní občan nemůže působit v socialistickém školství ani v socialistické kultuře. Bible byla zakázána, z Knihy všech knih měli komunisti strach. Kdo si omylem zapomněl schovat křížek pod košili, tričko či halenku, byl upozorněn, že mu soudruzi vytlučou pánbíčka z hlavy. To v tom nejlepším případě. Také může skončit na společenském pokraji společnosti. Stejně, jako já...

Po vyhození z Kulturáku jsem si našel několik zaměstnání. Všechny mi zablokovala soudružka kádruvačka. Nakonec mi nezbylo, než s vysokoškolským diplomem nastoupit jako nekvalifikovaný pomocný dělník do Karviné. Komunisté mě exemplárně potrestali. Byla to

výstraha pro každého, kdo se příště nenechá politicky zlomit a odmítne vstup do KSČ. Teď už věděl, jak a kde skončí. Stejný trest čeká také ty, kteří jsou z KSČ vyškrtnutí či vyloučení.

Blížil se konec roku 1989. Totalitní říše zla se začala rozpadat a zhroutila se jako domeček z karet. Po 17. listopadu odzvonili Čechoslováci konec nenormální normalizaci, zanikl Absurdistán. Heslo dne: „Konec jedné strany!“ Skončila cenzura, zvykali jsme si na svobodu a demokracii. Círky vycházely z podzemí. Lidé narovnávali shrbené páteře, zvedali oči k nebesům. Republikou rezonovala obrovská euforie. Také pro mne to byl jeden z nejkrásnějších, nejradostnějších a nejšťastnějších zážitků. Po revoluci drtví většina komunistů „překabátila“. Na polistopadových demonstracích také zvonili klíči, cinkali zvonky a ke všeobecnému veselí trhali průkazy KSČ. Jiní je pro pobavení štamgastů v hospodě zapalovali. Všude se ozývalo: „Konečně ta pakárna skončila!“

Dneska jim nic nepřipomínejte! Stydí se za to, že se nechali z různých důvodů vmanipulovat do tak zavrženíhodné politické strany, jako byla KSČ. „Staré struktury“ zničily archívy, zametly za sebou všechny stopy. Zapomeňte, nikdy se nic nestalo... Marxisticko - leninská literatura byla

odvezena na smetiště dějin. Nenašel se ani jeden čestný a poctivý komunista, který by protestoval proti odstranění a likvidaci soch Lenina, Stalina, Gottwalda, atd...

Také náš soudruh ředitel velice rychle přebarvil kabát. Obraz V. I. Lenina schoval za skříň, na stěnu pověsil svého neoblíbeného disidenta, už prezidenta, Václava Havla. Posla jsem stížnost Občanskému fóru na vedení Domu kultury, jeho totalitní metody a praktiky: Potlačování lidských práv, jako je náboženská svoboda. Svoboda slova. Násilné vynucování vstupu do KSČ a socialistických politických aktivit. Nedodržování pracovní smlouvy. Nedodržování zákoníku práce. Diskriminace, atd, atd... Soudruh ředitel se nabídl, že sám bude reagovat na stížnosti. Oznamil mi, že už není „soudruh“, ale „pan“. „Za všechny přehmaty, nedostatky, omyly, chyby, může především předseda KSČ a soudružka kádruvačka“, říkával. Vzápětí jsme se potkali ve městě. Položil mi akademickou otázku: „Víš, proč jsem vstoupil do KSČ?“ Hned odpověděl: „Proto, abych ji mohl vnitřně rozkládat!“ Od té doby nediskutuji se „starými strukturami“, neničím si nervy s politickými chameleony. Soudruh ředitel byl po odborné stránce nejslabší, jakého jsem kdy potkal. Dokonce i soudružka kádruvačka tvrdila, že to jde od desíti pěti s Kulturákem. V dnešní době konkurzů by ani v nejmenším neměl na mladé, inteligentní, vzdělané a chytré mladé lidi šanci.

Jinak je mým celoživotním koníčkem železniční modelářství. S Církví adventistů sedmého dne jsem se seznámil přes spolupráci s Adrou (viz, měsíčník CASD Val. Meziříčí, červen 2020). Adventisté mají nádhernou modlitebnu, příjemné kazatele, fantastické zájezdy a turistické výlety, inspirativní setkávání... Proto bych nepředpokládal, že mezi některými členy vznikají malicherné žabomyší války. Sobota přece slouží ke studiu Bible, naslouchání Božímu slovu a sdílení, vyměňování myšlenek, k upevňování víry... Už několikrát mě v té souvislosti napadla píseň Jiřího Suchého: **„Chtěl bych radit, nijak vás však nenutím, malé věci řešte ruky mávnutím. Nedopadnete tak, jako Škrhola, nebudou vás považovat za v...“**

Jindřich Oleš

Můj život – Vlasta Škrlová

Pocházím z evangelické rodiny. Můj tatínek byl kostelníkem a tak mne naučil zvonit. Mnohdy, jak jsem odzvonila, šla jsem před oltář, poklekla jsem si a modlila se. Aby milý Bůh vedl můj život do budoucna, nebo nevím, co na mne čeká. Chodila jsem do školy, ale rodiče měli hospodářství, tak jsem jim pomáhala i na poli, když jsem přišla ze školy. Práce bylo víc než dost. Čas ubíhal, a když jsem vyšla ze školy, nastoupila jsem do práce v Jablůnce do hračkárny. Tehdy se tam dělaly hračky, autíčka a kočárky. Když jsem přišla z práce, zase jsem chodila na pole, abych rodičům pomohla. Jednou jsem onemocněla a nastoupila jsem do nemocnice Vsetín.

Odebírali mně vodu z kolen, ledviny byly nemocné. Přes dvě postele tam ležela slečna Mrlinová (nyní Vesecká Věrka). Volala na mě, co čtu? Odpověděla jsem jí, že čtu Bibli, ale nerozumím jí a nevím, jestli je to pravda, co je v ní napsáno. Ona odpověděla: „Co je v Bibli napsáno, je všechno pravda“. Proroctví se splnilo a o P. Ježíši, že uzdravoval, je vše pravda a všude rozséval lásku a nesl poselství o spasení.

Když budeme podle ní žít, budeme šťastní. Vydala tam krásné svědectví. Večer jsem šla za ní, sedla si na její postel a vše jsem se vyptávala. Odkud je, kolik má roků, jestli by i mne Pán Bůh

Vlasta s manželem a synem Danem

uzdravil, že bych chtěla ještě žít. Ona řekla, že se za mne bude modlit a že za mnou přijde. Slovo splnila a několikrát za mnou do nemocnice přijela, nebo poznala, že jsem toužící duše. Začalo krásné přátelství a tak jsme se domluvily, jak mne pustí z nemocnice, že přijedu i já do Kateřinic. Asi měsíc jsem byla v nemocnici a pak mě pustili domů. Na třetí den jsem jela za ní do

Kateřinic. Ona i její maminka mě přivítali a večer četli z Bible a modlili se. Já jsem si řekla: „Takové lidi hledám“. Dlouho do noci jsme si vyprávěly a domlouvaly jsme se, že se budeme scházet, ona z Kateřinic a já z Pržna, v lese na Ploštině. Téměř celé léto jsme se scházely, ona mě vedla k Pánu a jednou mě dovedla k Teplým. Bratr mě vyučoval a seznámil mě s Biblí. Tak jsem to přijímala s vděčností, že mně věnuje čas a začala jsem podle toho i žít.

Nejvíc mě zaujalo, že P. Ježíš přijde na tuto zem, ukončí zlo a splní naše přání, setkáme se s ním a budeme ho slavit věčně. To je až dosud

moje naděje. Doma nastaly těžkosti. Tatínek se na mě zlobil, že věřím adventistům, že mi kostel nestačí. Čím více mi bránil, tím víc jsem toužila po sboru. Mnohdy mě i otec zbil, někdy mě i vyháněl a tak to dozrálo, že jsem musela jít z domu. Někdy jsem spala i ve stodole a jednou jsem spala i v lese. Asi měsíc jsem bydlela na půdě u Vaňků v Jablůnce. Prosila jsem Pána, aby mě dal domov, že nastává zima. V 18 letech jsem měla křest. Jedna paní z Ratiboře vzkázala, ať tam přijdu. Byla to porodní asistentka Škrlová Marie, ona mě zavolala, že ztratili nedávno syna, ať se k ní nastěhuju, že je jim smutno. A tak mě přijali, měla jsem znovu domov. Byli na mě hodní, měla jsem se tam lepší jak doma. Měli kravičku, já ji podojila, poklidila a pomáhala jsem, co bylo třeba. Do práce jsem dojížděla autobusem. Také s. Škrlová Marie uvěřila a byla naší sestrou! Také jsem šla někdy nakoupit.

A jednou mě obsluhoval jeden příručí, dal se se mnou do řeči a já jsem ho pozvala na Lázy v neděli k jedné naší sestře. Šlo nás tehdy víc. Tak jsme jí potěšili, se i pomodlili a šli zase zpět přes hory. Cestou jsem vydávala svědectví onomu příteli a při tom jsem ho pozvala do sboru Vsetín. On přišel a tak jsem ho předala br. Kubičikoví Josefovi a on ho seznámil s adventní Pravdou. Jemu se to líbilo, brzy se nechal i pokřtít a asi za rok se stal mým manželem. Nastala nová éra života. Bydleli jsme 3 roky v Ratiboři u Machalů. Potom ve Valašském Meziříčí - Podlesí nám nabídla sestra Poskerová. Manželovi se to zdálo malé, tak jsme koupili na Prženských pasekách domek. Tam jsme si něco našetřili a šla jsem koupit stavební místo do Jablůnky k Válchářovým.

Bylo to místo křivé, voda tam stála. Manžel se šel na to podívat s bratrem Besedou. Ten mu poradil, kde stavit. Odstranili jsme břeh hlíny a začali dělat základy. Přinášeli jsme kameny. Stála jsem u míchačky. Házela pět lopat šterku, cement a voda. Tu jsme brali tehdy z potoka. Základy rostly, přibývaly a pak jsme dávali deku, aby se pokračovalo. S kostkami to šlo rychleji. S 20 000 korunami jsme začli. Když došly peníze, tak se šetřilo, aby se dál pokračovalo.

Manžel změnil zaměstnání. Šel pracovat k Ingstavu, aby měl větší výplaty a já se starala o děti. Aby měly obutí, oblečení a do školy úlohy. Ráno jsem vstala první, aby verš byl čten a modlitba. Večer jsme za vše děkovali a tak stavby přibývalo. Ale v tom shonu práce a starostí jsem málo pila a na sebe jsem zapomněla. Tak jsem onemocněla a rentgen ukázal, že mám jen třetinu jater. Tak mne dali na dva týdny na infekční oddělení k užívání léků, ale lepší mi nebylo.

Prosila jsem, aby mne pustili domů. Po uvážení asi za další dva týdny mne pustili domů. Právě k nám přijela sestra Kizbergerová. Říkala, že s ní mám jet dnes do Přelouče. Je to blízko Pardubic. Tak daleko? Jsem unavená, nevím, jestli bych tu cestu zvládla. Slovo dalo slovo, ale mám peníze jen pro děti. Pojeď, neboj se, Pán bude s námi. Ona jezdívala stopem. Měla jsem strach. Předali jsme cestu Pánu a dali se na cestu. Hned pod Jablůnkou stopla auto a pán nás vzal ochotně do Valašského

syn Petr s krávou Jahodou

Meziříčí. Poděkovali jsme. Další auto nás vzalo do Hranic. Asi pěti auty jsme dojeli až k sestře Žurkové do Přelouče. Řekla jsem, jí v jaké situaci

se nacházím. Ona mne vyslechla a poradila. Na nerez struhadlu si budeš strouhat syrovou mrkev a červenou řepu. Pokapeš olivovým olejem a každé poledne před obědem to bude předkrm. Plný talíř. To dodržuj každý den. Můžeš dát manželovi i dětem. Buňky se tvoří, když jíš syrovou stravu. Přitom jsem měla jíst celozrnné chleby. Potom jsem sehnala mlýnek na obilí a praktkovala, jak to bylo možné.

Za půl roku mne volali na kontrolu. Dali mne na rentgen a ukázalo se, že mám už tři čtvrtiny jater. Čím se léčím, se mne ptali a tak jsem jim řekla, že si strouhám syrovou řepu s mrkví, pokapu olejem a každý předkrm tak dělám. Velmi se divili, že mi to pomáhá. Prostě zázrak. Tři roky jsem to praktkovala.

Mezitím jsme stále pokračovali ve stavbě domu. Dali jsme střechu a od té doby jsme i na zahradě pracovali, aby doma bylo víc živobytí. Sotva jsme ten domek postavili, přišel k nám starosta a říká, že ta cesta praská a tlačí se do vaší zahrady. Dal návrh. Udělejte šalunk, my z obce dáme materiál a vy uděláte zeď, aby se to zajistilo. Tak jsme se na to ještě dali. Stěnu jsme udělali asi dvacet metrů dlouhou a potom teprve manžel dělal chodníky z betonů, aby se nám lépe chodilo do té naší chalupy. Byla to dřina, ale cesta neuhýbá a drží pevně. Vodu manžel z pozemku odvodnil trubkami. Pod domkem byla mez. Dovezli jsme tam třináct aut hlíny, aby se terén

vyrovnal. Zahradu máme křivou. Nasadily se ovocné stromky, ale díky Bohu, že jsme to aspoň tak zplanýrovali.

Tolik jsem si přála, aby někdo z rodiny uvěřil. Moc jsem se za to modlila. Svěřila jsem se sestře Valové. Slovo dalo slovo, domluvily jsme se, že si vezmeme půst. Každou první sobotu se budeme modlit i postit. Scházely jsme se, moc jsme prosili s postem, aby Pán zasáhl a vyslyšel nás. Trvalo to rok a nic se nedělo. Asi za rok přijela má sestra, která je mladší o osm let. Plakala. Proč pláčeš, Olinko? Hladila jsem ji a ona mi prozradila její bolest. Rozešla jsem se s Jardou. Vždyť jsi s ním chodila už dva roky. Řekla mi celý problém. Těšila jsem ji a dala návrh, aby přišla na jiné myšlenky. Pojd' se mnou dnes do sboru. Po uvážení řekla: „Dnes výjimečně s tebou půjdu.“ A tak jela se mnou na Vsetín. Pobožnost se jí líbila, že je to přátelské. Cítila tam lásku, kterou potřebovala. Venku jsem řekla br. Kubičikovi, ať s ní promluví a seznámí ji s Biblí. Domluvili se a scházeli se u nás každý týden. Vyučil ji a za rok byl křest. V Praze byla konference a ona jela také. Nasedli do vlaku a Kubičik volá: „Olinko, pojd' za námi.“ Uposlechla a šla. V kupé byli bratři ze Slovenska. Seznámili se a zpívali tam píseň „Nikde není naděje“. Píseň se jí velmi líbila. Řekla,

zlatá svatba

jestli by jí ten bratr píseň poslal. Dala mu adresu. Napsal si jí i ten druhý Michal. Sestře začali psát oba dva najednou. Milan i Michal. Oba chtěli známost. Milan dojel za Michalem, jak to celé myslí s tou Olinkou, že by

si jí chtěl vzít za manželku. Tak se jako bratři domluvili a na Vsetíně byla svatba. Jmenují se Fúcelovi.

Pobyli jsme tady přes třicet let. Na manžela přišla

nemoc a musel jet do nemocnice Vsetín. Lékaři zjistili, že má zápal plic. Byl tam měsíc. Dožil se osmdesát dva let. Jednoho nedělního rána zavolali z nemocnice, že se s ním musíme rozloučit. Byla to smutná chvíle, když zlaté ruce budou chybět. Tak pilně vždy pracoval. Práce mu šla od ruky. Mně Pán přidává roky života a už mám osmdesát pět let. S vděčností se dívám na ten Boží svět. I to je dar Boží, když žiji v tom očekávání naděje, když má přijít Pán Ježíš na tuto zem, aby každému udělil odměnu zasloužení, co rozséval, taková bude i sklizeň.

Kéž vše světské odložíme a skutečně se připravíme, abychom uvítali svého Pána. „Přijdi tedy, Pane Ježíši, když nám připravuješ příbytky na nové zemi.“

Jak krásný výhled do budoucna s nadějí, že bude jen Tvá láska, spravedlnost a zaslíbení přijde ke splnění.

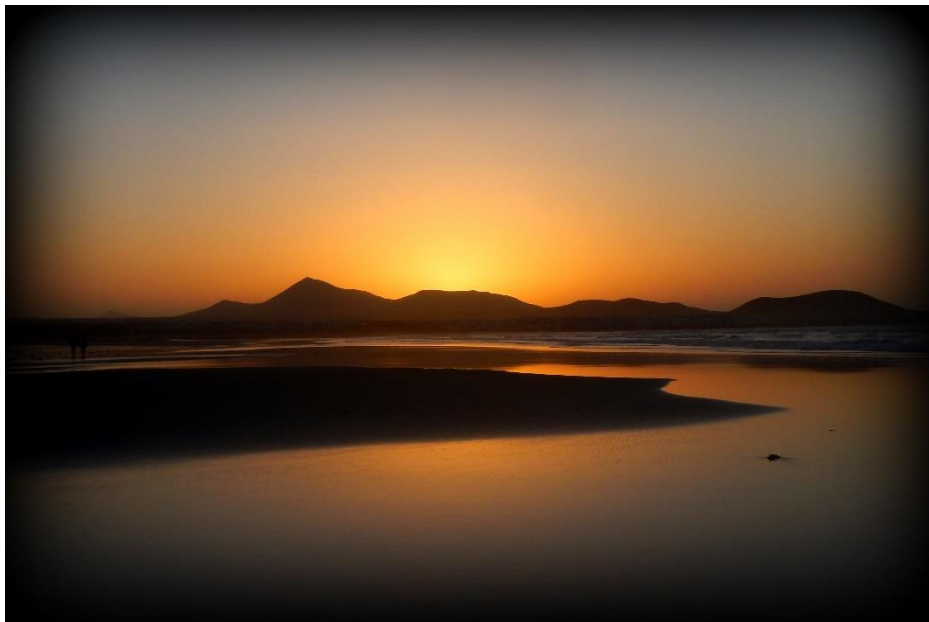
Vlasta Škrlová * 23.1.1926

† 20.2.2012

Písničky s příběhem

JEDNOU

Tato písnička se v seriálu objevuje mimo plán. Může za to souběh událostí, které v poslední době zčeřily poklidnou hladinu života mé rodiny a zdaleka nejen jí. Připomíná totiž známou skutečnost, že to, co se nám jeví jako samozřejmé a nepohnutelné, se může během krátké chvíle úplně převrátit. Svědčí o tom zpráva, která nedávno přistála na facebookovém profilu mé dcery Esterky. Týká se, pochopitelně, nečekaného úmrtí jejího manžela: „*Jsou chvíle a laviny, které se nečekaně vřítí do našich životů a zastihnou nás naprosto nepřipravené. Máme pocit, že zprávy a nebezpečí se nás netýkají a žijeme si krásný a spokojený život. Najednou je ze dne na den všechno jinak. Přijde nemoc, kterou mnozí zlehčují a nazývají chřipčkou. A když už v našem případě přišla, nikdo nepochyboval, že bychom právě my něco nezvládli vybojovat a porazit. Stoprocentní jistota uzdravení byla silná jako noha od kulečníku. A ejhle! Zdravý, krásný a silný muž musí do nemocnice, kde jej virus postihne tak, že to tělo nakonec nezvládne...*“

Ten příběh většina už zná. Měsíc nato, na den přesně, přichází další smutná zpráva. Hanka Benešová v krátké esemesce mimo jiné píše: „...raději bych teď psala něco veselejšího, ale naše maminka dnes ukončila pouť na tomto světě. Sice jsme věděli, že se to stane, ale bolí to moc...“ My, kteří jsme byli před nedávnem spolu s Vlastou Češkovou na sborovém výletě v Krkonoších, bychom si finální scénář jejího života nedokázali představit. Tichá, bohabojná žena, která vytrvale propaguje zdravý životní styl, nakonec umírá na nemoc, která jen málokdy končívá uzdravením...

Proto se nedivte, že mi na mysl přichází zrovna tato jednoduchá písnička. Doba jejího narození sahá do minulého století, někdy k roku sedmdesát. V souvislosti s ní se mi vybavuje jeden paradox. V onu dobu pravidelně dojíždím do Valmezu za jistou tmavovlasou krasavicí. Novotou vonící výtvar jí během nejbližšího sobotního odpoledne naučím, a přestože text doporučuje „sváry nechat být“, ještě téhož večera se s ní stačím pohádat. Vzhledem k tomu, že píseň nepolepší ani samotného autora, netroufám si vůbec odhadovat, zda nějak ovlivní i případné zpěváky či čtenáře. Vzhledem k prvním odstavcům tohoto příspěvku by však aspoň malé zamyšlení stálo za úvahu. Ať se nám to líbí nebo ne, *JEDNOU* bude opravdu většina věcí, pokud ne všechny, úplně, ale naprosto jinak.

A tak si říkám, jestli je opravdu nezbytné ten krátký čas, během kterého budeme možná ještě pospolu, znehodnocovat vyzdvihováním negací, kritizováním druhých a bojovým prosazováním vlastních názorů. Jestli budeme sociální síť živit preposíláním neověřených, byť na první pohled užitečných informací. Současná vlast praotce Čecha má deset milionů reptáků, ale skoro žádné modlitebníky. Na které straně budeme hledat své místo? Myslím, že si na tu chvíli, co tady jsme, můžeme dovolit luxus spočívající v úsměvem, pokojem a shovívavostí provoněných vzájemných vztazích. Atmosféra přicházejícího Království je přece jen příjemnější než všudypřítomný pach podsvětí. *JEDNOU*, a třeba už brzo, může být opravdu všechno jinak. Nejen v tom smutném, ale, jak věříme, i v tom o hodně veselejším...

*Jednou i slunce zapadá, jednou i kvítek uvadá
Jednou i den ustoupí tmám
Jako slunci, květině, zrovna tak den uplyne nám*

*Jednou i rosy mizí třept, jednou hvězdy přestanou bdít
Jednou hasne i ohně plam
Jako všemu kolem nás zrovna tak uplyne čas nám*

*Kdoví, dokdy tak pospolu scházet se budem' u stolu
kdoví, co dál se může dít
(A) tak si radost dělejme, sváry, klepy nechejme být*

*Mraky už obzor ztemňují, války hrozí a varují
Kdoví, jak dlouho budem' hrát
Ať už co chce nastane, my se přece nemáme bát*

*Jednou i slunce zapadá, jednou i kvítek uvadá
Jednou zavládne světlo tmám
(To) přijde Ten, v nějž věříme a na nějž se těšíme k nám*

František publikán Tomanec

JEDNOU

JEDNOU i SLUNCE ZAPADA' JEDNOU i

KVÍTEK UVADA' JEDNOU i DEN USTOUPÍ TMÁM

JAKO SLUNCI, KVĚTINĚ, ZROVNA TAK DEN UPLYNE NÁM

21. května 1863 se zrodila Církev adventistů sedmého dne. 🏠 Jsme rádi, že můžeme být součástí této církevní rodiny. 🎉

VŠECHNO NEJLEPŠÍ! 🥳

V dokumentárním filmu "**Zdraví jako součást plánu**" je nám představena biblická realita stvoření Země a Boží záměr se všemi stvořenými bytostmi, který dalece přesahuje život člověka i lidskou představivost... Dokument vyrobilo Oddělení zdraví Inter-Evropské divize Církve adventistů sedmého dne ve spolupráci s evropskou divizí Geoscience Research Institute.

